

Chöông 32

Thiên Nữ Thành Thuê Tài Quái

T

rong phòng khách điểm lạng trang, bên ngoài trời vẫn còn tối. Các phòng gần đó vẫn ồn ào, bởi những lời bán tán về cuộc giao đấu họ mới được xem rất hấp dẫn.

Bạch Cương cởi khăn bịt mặt ra, kể chuyện mình giả Thiết Đám Cuồng Khách hù Đa Tí Viên Hùng Hậu làm Hà Thông bật cười nghiêng ngửa.

Liếc nhìn qua cửa sổ, Bạch Cương nói:

- Thôi, còn lâu mới sáng. Bọn mình ngủ đi, chờ rạng đông là phải dậy để tới Qui Sơn càng sớm càng tốt.

Hà Thông ngạc nhiên:

- Sao vậy, ta đến Tây Hồ gặp Thượng Quan đại ca mà? Bây giờ đi Qui Sơn hoá ra đến tổng đàn Thiên Long Bang à?

Bạch Cương gật đầu:

- Chính thế, cứu người cần thiết hơn. Ta phải đến đó giải cứu Hồ Diễm Nương là ân nhân từng giải cứu bọn ta nhiều lần. Nếu chậm trễ e rằng nàng sẽ bị bọn Thiên Long Bang sát hại.

Vừa lăn ra giường, Hà Thông vừa nói:

- Thôi được, tùy ý người...

Mới nói được một câu chàng ta đã lăn ra ngủ.

Trời rạng sáng, Bạch Cương đã kêu Hà Thông dậy, thanh toán tiền trọ, rồi cùng nhau lên đường.

Anh em cưỡi chung ngựa, con tuấn mã đang phi nhanh qua vùng thôn xóm nọ bỗng nghe phía sau có tiếng gọi:

- Bạch thiếu hiệp.

Quay đầu nhìn lại, Bạch Cương nhận ra người kêu mình là Liễu Phượng Ngô, con của Kim Dực Đại Bàng Liễu Khôn Sơn.

Liễu Phượng Ngô thấy Bạch Cương dừng lại thì mừng rỡ hỏi:

- Thiếu hiệp đi đâu mà đến phương nam này. Còn phụ thân của đệ sau lần đi ngầm hỗ trợ Thiết Đảm Cuồng Khách đã về nhà chưa?

Nghe câu hỏi của Liễu Phượng Ngô, Bạch Cương nhớ ra tình trạng của Kim Dực Đại Bàng Liễu Khôn Sơn...

Chàng vội nói:

- Câu chuyện khá dài dòng, nói giữa đường không tiện. Hay là ta tìm quán rượu nào gần đây thảo luận tiện hơn.

Liễu Phượng Ngô bảo:

- Đệ có nhà người dượng đằng kia, thỉnh nhệ vị đến đó còn tiện hơn ngoài quán nữa.

Bạch Cương vui vẻ:

- Thế thì tốt lắm.

Chàng xuống ngựa, cùng phi hành với Liễu Phượng Ngô, còn Hà Thông cưỡi ngựa theo sau.

Một lát sau ba người cùng tới nơi.

Đây là một trang viên rộng lớn, nhưng vắng bóng người, quang cảnh có vẻ lạnh lùng, u tịch.

Liễu Phượng Ngô đem ngựa ra phía sau, rồi mời Bạch Cương và Hà Thông vào khách sảnh.

Bạch Cương thấy giữa toà khách sảnh có tấm bảng lớn sơn son, chữ kim nhũ màu vàng ánh rất tinh xảo:

VẠN TOÀN TIÊU CỤC

Giữa gian chính lại có giá binh khí, nhưng liễu siêu đao, ngọn giáo mác đều rỉ sét như đã từ lâu không dùng.

Liễu Phượng Ngô vào nhà trong, lát sau đã có một lão nhân tuy đã cao niên, nhưng còn rất tráng kiện bước ra.

Biết đó là dượng của Liễu Phượng Ngô, Bạch Cương và Hà Thông vội cúi chào cung kính.

Ông lão cất tiếng cười hào sảng:

- Xin đừng khách sáo. Lão phu là Cao Phi Long, bà con rất gần với Kim Dực Đại Bàng. Được thiếu hiệp và quý hữu đến chơi rất lấy làm vinh hạnh, xin các vị cứ tự nhiên.

Gia đồng vừa dâng trà, mỗi người cạn một chung, Liễu Phượng Ngô đã hỏi:

- Phụ thân đệ thế nào, xin thiếu hiệp cho biết.

Bạch Cương liền thuật hết chuyện trên Lão Gia Lĩnh và nói tiếp:

- Tại hạ bởi vướng nhiều việc, không thể ở lại săn sóc lệnh tôn, nhưng đã có Đinh đại hiệp bên cạnh, chắc mọi chuyện sẽ an toàn.

Vừa nghe dứt, Liễu Phượng Ngô đã tỏ vẻ lo âu, quay sang lão nhân Cao Phi Long:

- Bẩm dượng, thân phụ cháu bị thương ở Liêu Đông, cháu rất nóng lòng, chỉ muốn đi nhanh tới đó. Nhưng việc ở đây cũng quan trọng làm cháu bối rối vô cùng.

Cao Phi Long gật nhẹ:

- Cháu đi thăm phụ thân là phải đạo, còn việc ở đây dù trầm trọng, dượng cũng cố gắng đương đầu.

Bạch Cương tuy chưa biết nơi đây sắp xảy ra chuyện gì, nhưng thấy hoàn cảnh của Liễu Phượng Ngô, liền nói:

- Liễu huynh cứ đi Liêu Đông thăm lệnh tôn. Việc ở đây có gì tại hạ cùng Hà huynh có thể yểm trợ được.

Lão nhân Cao Phi Long tươi ngay nét mặt, bảo Phượng Ngô:

- Đã có Bạch thiếu hiệp ra tay còn gì hơn nữa. Vậy cháu cứ yên tâm đi.

Liễu Phượng Ngô liền vòng tay trước mặt Bạch Cương:

- Vạn sự trông chờ vào Bạch thiếu hiệp, tiểu đệ sẽ nhớ mãi ơn này.

Bạch Cương vỗ vai Phượng Ngô:

- Cùng là huynh đệ giang hồ, lẽ nào còn khách sáo. Tại hạ hứa một lời là sẽ cố gắng sức, Liễu huynh cứ yên lòng.

Dường như sốt ruột vì tính mạng của cha già, Liễu Phượng Ngô liền vào trong thu xếp hành trang rồi bước ra lạy chào Cao lão cùng anh em Bạch Cương để lên đường gấp.

Lúc đó Hà Thông mới hỏi:

- Bẩm lão trượng, ở nhà ta đang có chuyện gì sắp xảy ra chẳng?

Cao lão đáp:

- Việc kể ra cũng rắc rối. Hai vị đi đường xa cũng đã tới bữa, xin để lão phu được phép xuống nhà dưới kê gia nhân làm bữa cơm đạm bạc mời khách rồi ta sẽ nói chuyện sau.

Dứt lời, Cao lão rời khách sảnh.

Hà Thông bồng vổ vai Bạch Cương, rồi trở lên tám bảng Vạn Toàn Tiêu Cục kêu khẽ:

- Ủa, cái gì kia?

Bạch Cương nhìn lên, thấy một mảnh giấy, có phi tiêu ghim trên tám bảng mà chàng nhớ lúc mới vào chưa thấy...

Vừa lúc đó Cao lão từ dưới nhà bước lên, Bạch Cương liền phóng vèo lên tám bảng gỡ cả phi tiêu và tờ giấy xuống, đưa cho ông lão:

- Bẩm lão trượng, sao lại có mảnh giấy này mới ghim lên tám bảng.

Liếc thấy mảnh giấy, gương mặt Cao lão đã biến sắc, ông kêu lên:

- Trời ơi, lão hại thiếu hiệp rồi.

Bạch Cương ngạc nhiên:

- Sao lão trượng lại nói thế?

Cao lão lấy tay áo quạt mồ hôi trán, run giọng đáp:

- Thiếu hiệp cứ xem trong mảnh giấy sẽ biết.

Mảnh giấy màu lục trên tay Bạch Cương được mở ra, bên trong có vẽ một chiếc đầu lâu trắng hếu trên hai khúc xương người tréo nhau, ngoài ra chẳng có chữ nghĩa gì cả.

Chiếc phi tiêu cắm mảnh giấy dài chừng một tấc, nước thép sáng loáng.

Liếc nhìn Cao lão, Bạch Cương lại hỏi:

- Hình sọ người này biểu hiện gì đây, lão trượng?

Cố gắng bình tĩnh, Cao lão đáp:

- Đây là Bạch Cốt Lệnh của Thiên Độc Thánh Thủ. Võ công của lão ta cao sâu không thể tả. Bên thân lão vạn độc không thể xâm hại, mà lão dụng độc để hại người ta thì khó có ai thoát chết. Theo luật giang hồ của lão, ai đã thấy Bạch Cốt Lệnh của lão đều phải tự móc mắt tạ tội. Nếu không thì chỉ trong ba ngày thảm họa lập tức xảy đến cho toàn gia, dù trốn nơi nào cũng không yên được. Thiếu hiệp chắc còn chưa biết Thiên Độc Thánh Thủ chính là sư thúc của Bích Nhãn Quỷ, mọi ám khí ông ta ném ra đều có tẩm chất kịch độc, đã trúng rồi thì thần y cũng phải bó tay.

Hà Thông vọt miệng la:

- Nhưng tại sao Thiên Độc Thánh Thủ lại đưa Bạch Cốt Lệnh đến nơi này?

Cao lão thở dài:

- Nguyên lão làm nghề bảo tiêu đã hơn bốn mươi năm, được các nhân vật trên giang hồ giúp đỡ nên luôn giữ vẹn uy tín, chuyện chở tài vật không bao giờ thất thoát mảy may. Cách đây nửa năm, lão bỗng nhận được lá thư bảo đến Ngũ Mai Quan, đào dưới gốc cổ tùng đã làm dấu, lấy một hộp báu vật. nếu đưa hộp báu vật này đến Qui Sơn thì sẽ được trả công ba ngàn lượng bạc.

Nghe tới đây Bạch Cương ngắt ngang:

- Đến Qui Sơn rồi giao cho ai?

Cao Phi Long đáp:

- Trong thư dặn khi tới điểm hẹn ở Qui Sơn sẽ có một người ra nhận. Người ấy vóc dáng nho nhã, bộ râu chữ bát, da dẻ trắng trẻo, quần khăn nho sĩ, mặc áo bào xanh.

À lên một tiếng, Bạch Cương bảo:

- Thôi rồi, người ấy là Huyền Cơ Tú Sĩ.

Ông lão lắc đầu:

- Môn nhân gì, sau này lão phu được biết người ấy chính là Huyền Cơ Tú Sĩ Khổng Lượng, Hộ Pháp Thiên Long Bang.

Lời xác định của Cao lão làm Bạch Cương bàng hoàng. Chàng trầm nghĩ:

- Có lẽ chính Khổng Lượng đã đích thân bắt cóc Tiêu Sở Quân, và sau đó bị Bích Nhân Quỷ đoạt mất?

Trong lúc Bạch Cương suy nghĩ thì Cao lão vẫn nói tiếp:

- Theo luật lệ bảo tiêu, lão phu không được mở xem món hàng của khách. Vì thế, sau cùng những tiêu đầu đến gốc cổ tùng ở Ngũ Mai Quan đào được hộp bảo vật thì đích thân lão phu ôm bên mình, dùng toàn tuần mã đi gấp tới Qui Sơn. Không ngờ lúc ngang qua Hán Dương lão phu bỗng thấy một làn gió xoáy quái lạ ập vào đoàn bảo tiêu. Nghe trong gió mơ hồ có tiếng niệm Phật. Thế rồi hộp bảo vật lão phu ôm bên mình không cánh mà bay mất tiêu hồi nào lão phu cũng không biết. Trên ngực lão phu lại có ghim một tờ giấy bí ẩn...

Hà Thông giật mình hỏi:

- Tờ giấy có giống mảnh giấy ta vừa gỡ được trên bảng kia không?

Cao lão như còn hoảng sợ khi nói đến những mảnh giấy. Chợt lão ngó qua Bạch Cương sửng sốt:

- Trong Bạch Cốt Lệnh thường có chất độc, tại sao thiếu hiệp đã giật lấy mà vẫn an nhiên vô sự?

Bạch Cương liền giở Bạch Cốt Lệnh ra thì thấy mũi phi tiêu cắm vào tờ giấy màu xanh lục ấy đã bị ăn cụt gần phân nửa. Chàng tỏ vẻ kinh ngạc, chà tờ giấy vào phần phi tiêu sắt còn lại, thấy khói bốc lên, trong chớp mắt phi tiêu sắt đã tan rã hết. Như thể chất độc ở tờ giấy rất đáng sợ, song vì sao chàng không trúng độc thì Bạch Cương đã biết rồi.

Gương mặt thản nhiên, Bạch Cương bỏ tờ Bạch Cốt Lệnh vào túi, và nói:

- Giữ mảnh giấy này, có khi cũng cần dùng đến.

Cao Phi Long thấy tình huống ấy, biết ngay rằng trong mình Bạch Cương có điều kỳ diệu, vạn độc không thể xâm hại, ông càng thêm yên tâm khi có chàng bên cạnh.

Nhìn qua Hà Thông, Cao lão trả lời câu hỏi vừa qua:

- Nếu mảnh giấy ghim trên ngực áo lão phu cũng là Bạch Cốt Lệnh, thì lão phu đã toi mạng rồi. May mắn đó chỉ là tờ thư cảnh cáo, ghi rằng trong hộp nọ có chứa thủ cấp Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long. Nếu lão phu đưa đến Qui Sơn, chắc chắn là không tránh khỏi cái chết. Lời thư khuyên lão phu nên về ẩn dật để tránh hiểm nguy. Lão phu cùng các tiêu đầu coi như bị thất bại một chuyến hàng, mà bản thân lão phu còn lo sợ, về trụ ở bảo tiêu cục này, chẳng dám đi

đâu. Nào ngờ chỉ ít bữa lão phu lại nhận được thư của kẻ tự xưng người gửi hàng, bảo rằng làm mất hàng thì lão phu sẽ bị giết, nhưng phải giữ bí mật, nếu không sẽ bị tru lục toàn gia. Lão phu sợ quá, bèn giải tán tiêu cục, đưa hết thân nhân đi nơi khác, chỉ còn một mình với thằng cháu là Liễu Phượng Ngô, sẵn sàng đón đợi mọi bất trắc. Vậy mà hôm nay có Bạch Cốt Lệnh tới, lão phu biết Thiên Độc Thánh Thủ còn không tha cho cái mạng già.

Hà Thông mắng lớn:

- Đồ độc ác, giết chết nó đi.

Bạch Cương cũng nghiêm mặt bảo:

- Thiên Độc Thánh Thủ tuy lợi hại, nhưng tại hạ cũng quyết so tài với lão để trừ hậu họa cho võ lâm.

Lời nói của Bạch Cương vừa dứt, bỗng có tràng cười man dại vọng tới từ không trung

Hú lên một tiếng dài, Bạch Cương xẹt thẳng lên cao như chiếc pháo thẳng thiên...

“Bình” một tiếng có lẫn sáng kim khí bắn tới Bạch Cương. Chàng chao mình theo thế Lộc Phi tránh được ám khí, chiếc phi tiêu ấy phóng chệch vào bức vách giữa sảnh đường, nơi chuôi có gắn một mảnh giấy.

Không thèm quan tâm đến mảnh giấy, Bạch Cương nhắm hướng phi tiêu vừa lao tới, giương chưởng đẩy nhanh một chiêu Hồ Độc Xuất Sơn trong bộ Hồ của Ngũ Cầm Kỳ Kinh, khí thế dũng mãnh, kinh lực ào ào rung chuyển một vùng...

Tuyệt chiêu của Bạch Cương vừa phóng ra, lập tức có luồng kinh khí phản kích, chưởng phong cuộn cuộn thét gào.

Tiếng nổ âm rung cả không gian, hai luồng chưởng đạo giao thoa bật lửa đỏ trời. Bạch Cương cảm thấy phản lực làm chàng dội ngược, vội sử dụng nội kinh đánh tiếp một chiêu Hồ Phốc hoá giải chưởng đạo của đối phương. Tuy nhiên trước mắt chàng không có hình bóng nào xuất hiện, mà chỉ có kinh lực liên tiếp của kẻ vô hình xô tới.

“Ầm... Ầm...”, cát bụi bay mù, những hòn giả sơn trước hoa viên của Vạn Toàn tiêu cục đều bật lên, tan vỡ rào rào bay trong không khí, hàng trăm cây cỏ thụ trắc gốc ngã nghiêng như trong cơn bão tố kinh hồn.

Công lực đã đến mức tuyệt đỉnh từ lúc Bạch Cương ăn được Chu Đăng Thuỷ Quả, Bạch Mai Linh Quả, và luyện được Ngũ Cẩm Kỳ Kinh... Thế mà áp lực của những chiêu chưởng của kẻ vô hình vẫn làm chàng ói máu.

Hà Thông bồng la lớn:

- Bạch Cương coi chừng...

Thì ra Hà Thông vừa nhận ra hai đạo kinh phong uốn lượn đổ ập vào Bạch Cương như sóng bổ đầu ghềnh.

Bạch Cương lập tức chao mình đi, đồng thời vố ra một chiêu Ác Điều Ly Sào mạnh hơn bão táp...

Lại những tiếng nổ ầm ầm như trảng địa lôi, bởi kinh khí va chạm dữ dội làm khu trang trại rung rinh.

Cao Phi Long là tay cao thủ đứng đầu một tiêu cục mà vẫn phải kinh khiếp kêu lên:

- Ôi, một cuộc giao đấu chưa từng thấy.

Tuy nhiên, sau chiêu mãnh liệt cuối cùng, không gian bỗng hoàn toàn yên lặng...

Bạch Cương quát to:

- Cao nhân nào đấy, hãy xuất đầu lộ diện?

Trên không trung chỉ nghe vọng đến một tràng cười buốt óc...

Tiếng cười ấy cứ xa dần... Xa dần...

Vươn mình tới, Bạch Cương vừa tính phóng theo đối thủ, căn cứ vào hướng giọng cười.

Song một cánh tay đã nắm áo chàng lại.

Quay nhìn, Bạch Cương nhận ra Cao lão, chàng liền nhíu mày:

- Sao lão trượng lại cản ngăn vãn bối? Cứ quần nhau với kẻ kia vài mươi chiêu nữa, vãn bối sẽ buộc hẳn phải ra mặt.

Cao lão vội nói:

- Thiếu hiệp không thấy bản lĩnh tàng ẩn của kẻ ấy sao? Trong lúc hãn dụ thiếu hiệp đi xa rồi bí mật vòng lại nơi này làm sao thiếu hiệp nhận biết?

Hà Thông gật đầu:

- Đúng rồi, hẳn có thể dùng kế Điều Hồ Ly Sơn để chờ người đi xa là quay lại gây họa cho lão trượng.

Nghe ra có lý, Bạch Cương cùng Cao lão và Hà Thông trở vào khách sảnh, mắt chàng lại chú mục vào chiếc phi tiêu giữa vách.

Hà Thông bật cười:

- Phải đấy, người xem mảnh giấy coi nó vẽ con cua con còng gì.

Nhỏ chiếc phi tiêu, Bạch Cương lấy tờ giấy từ chuôi phi tiêu mở ra xem. Bên trong vẫn là chiếc đầu lâu với hai khúc xương tréo, nhưng bên trên còn vẽ một chiếc thoa nhọn.

Cười lạt một tiếng, Bạch Cương bảo:

- Lão quái này bộ muốn ta phải tự móc mắt theo lệnh điên khùng của lão sao chớ?

Cao lão nhìn vào mảnh giấy, bỗng giật mình nói:

- Có cái thoa nhọn, thì đây là chiến thư thách đấu của Thiên Độc Thánh Thủ, lão thách đấu nhưng chẳng hẹn ngày, với chủ ý sẽ hạ thủ lúc nào thuận tiện nhất.

Hà Thông hỏi:

- Với ai lão cũng hẹn thế à?

Cao lão lắc đầu:

- Thiên Độc Thánh Thủ rất ít thách đấu. Ai được lão hạ chiến thư coi được xứng đáng so tài với lão. Từ trước tới nay, lão chỉ hẹn đấu lần đầu với Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường. Lần thứ hai lão hẹn với Lãng Vân Vũ Sĩ, không ngờ lần thứ ba lão hẹn với thiếu hiệp đây.

Lời nói của Cao lão vừa có ý tán dương vừa tỏ ra lo lắng cho Bạch Cương.

Nhưng chàng chỉ tươi cười, bỏ tờ giấy vào túi và bảo:

- Lão quái vật này rất tàn độc. Nếu lão không hẹn thì tại hạ cũng đi tìm lão để trừ hại cho võ lâm.

Lát sau, gia nhân bưng cơm rượu lên, Cao lão ân cần tiếp đãi Bạch Cương và Hà Thông.

Cơm rượu vừa xong, Cao lão xin phép vào trong ngời nghỉ, Bạch Cương vội vòng tay:

- Xin lão trượng cứ tự nhiên và an tâm nằm nghỉ, việc bên ngoài để tại hạ chu toàn.

Hà Thông thấy ông lão vào trong, bèn bảo:

- Ta ăn no quá, phải ra phía sau dượt vài đường quyền cho tiêu bớt, nhân tiện canh chừng mặt hậu. Bạch đệ ở khách sảnh, đề phòng mặt trước nhé.

Chưa dứt lời, chàng trâu nước đã huỳnh huých đi ra hậu viên.

Còn lại một mình trong khách sảnh, Bạch Cương định lấy một tập sách võ trên kệ ra xem. Bỗng có giọng nói thanh tao lọt vào tai chàng:

- Bạch thiếu hiệp...

Ngước mắt nhìn lên, Bạch Cương nhận ra cô gái là Liễu Phượng Lâm, em của Liễu Phượng Ngô.

Nguyên trong lúc gặp nhau ở Liễu gia trang, Bạch Cương đã biết Phượng Lâm có cảm tình sâu nặng với chàng.

Gặp lại nhau ở đây, Phượng Lâm vui mừng e thẹn đỏ hồng đôi má.

Bạch Cương vội hỏi:

- Phượng thư thư đi đâu đây?

Liễu Phượng Lâm càng đỏ mặt lên, nàng ngúng nguẩy:

- Tiểu muội mà gọi thư thư làm gì vậy? Liễu huynh nghe tin thân phụ bị thương ở Liêu Đông, phải đi thăm gấp. Nhưng anh ấy sợ dượng Phi Long thiếu người săn sóc bên cạnh, nên ghé gia trang bảo muội tới đây...

Nhíu đôi mày thép, Bạch Cương bảo:

- Phượng Ngô huynh cẩn thận quá, đã có tại hạ ở đây còn bảo Lâm muội tới làm gì?

Phượng Lâm che miệng cười:

- Bạch ca ở đây là để lo chuyện lớn, không lẽ nhờ cậy cả những việc vặt vãnh?

Rồi nàng hỏi:

- Dượng của muội đâu, Bạch ca?

Trở tay vào trong, Bạch Cương đáp:

- Lão trượng vừa vào nghỉ ngơi.

Liễu Phượng Lâm vừa bước vào trong thì bên ngoài Bạch Cương đã nghe nàng rú lên:

- Trời ơi...

Cùng lúc, Hà Thông cũng hét:

- Bắt lấy nó, bắt lấy nó...

Phản ứng đã thành thói quen, Bạch Cương phóng vèo ra hậu viên, thì “Ầm” một tiếng dữ dội, luồng kinh đạo xô ập vào chàng. Lúc đó chàng cũng vừa thấy Hà Thông té chổng gọng phía trước.

Nhanh như chớp, Bạch Cương phóng mình lên cao, cuối trên sóng chưởng của đối phương bí mật, đồng thời đẩy song chiêu Lương Hồ Tranh Phong chặn luồng kinh đạo.

“Bình Bình...” Chưởng khí giao thoa rung chuyển cả trang viện, cây cối ngã đổ tung bay tan tác

Không khí chợt tĩnh lặng làm Bạch Cương biết đối thủ bí mật đã biến mất rồi.

Chàng quay lại gần Hà Thông toan đỡ tấm thân trâu nước, nhưng anh ta đã đứng lên, trở tay vào trong:

- Đừng lo cho ta, hãy vào trong xem Cao lão...

Bạch Cương xẹt ngay vào hậu phòng, thấy Phượng Lâm đang ôm chặt xác chết của Cao lão khóc ngất.

Nàng chỉ cho Bạch Cương thấy một vật lặn trên đất và bảo:

- Dượng bị giết bởi vật ấy.

Bạch Cương vốn không sợ độc, nên nhặt vật đó lên xem. Chàng nhận ra đó là Thiết Trảo Tử hình giống bàn tay con nít, năm ngón co vào như năm móc câu. Thiết Trảo Tử này còn vương trên ngón chất bột màu xanh lục. Đó là chất kịch độc giết người.

Hà Thông cũng vừa bước vào, anh ta nói:

- Đang dượt võ ở hậu viên. Ta nghe bên trong có tiếng “hự” liền chạy vào chỗ Cao lão. Không ngờ luồng chưởng đạo vô hình đánh bật ngã. Ta lại nghe tiếng cô nương kêu ré và Bạch đệ cũng vừa tới xuất chiêu... Nhưng có thấy hình bóng ai đâu mà Cao lão đã bị hại.

Chợt Phượng Lâm vươn mình tới chụp một mảnh giấy, Bạch Cương vội kêu:

- Ấy đừng, coi chừng trúng độc.

Chàng nhặt mảnh giấy mở ra xem, thấy bên trong có hình sọ người trên hai khúc xương treó.

Bạch Cương thét lớn:

- Lão quái vật Thiên Độc Thánh Thủ đã hại Cao lão trượng.

Tiếng Bạch Cương vừa dứt thì bên ngoài có tràng cười lạnh lẽo vọng vào nghe buốt óc.

Chàng nói nhanh với cô gái:

- Phương muội hãy lo hậu sự cho dượng. Ca ca phải truy tìm cho ra lão quái vật này.

Chưa dứt lời Bạch Cương đã phóng vụt đi, giữa lúc Hà Thông kêu réo:

- Kìa, chờ ta nữa chứ, Bạch đệ.

Nhưng Bạch Cương đã biến dạng, Hà Thông liền ra phía sau lấy ngựa sải theo cấp tốc.

Chỉ còn lại Phượng Lâm ôm xác Cao lão khóc thê thảm...

- o O o -